

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 459/2019
23.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Божицара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милева Вуковић, адвокат из ..., против туженог „Аутопревоз“ ДОО Чачак, чији је пуномоћник Љубица Мићовић, адвокат из ..., ради накнаде трошкова за време проведено на службеном путу у земљи и иностранству, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1544/17 од 07.02.2018. године, у седници одржаној 23.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1544/17 од 07.02.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1544/17 од 07.02.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1 183/15 од 14.03.2017. године, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће накнаде трошкова за службено путовање у иностранству у периоду од 23.12.2008. године до 31.12.2011. године исплати укупно 4.563,24 евра са каматом у висини стопе коју прописује Европска централна банка у динарској противвредности према средњем курсу НБС на дан исплате, на појединачне месечне износе ближе одређене у овом ставу изреке, од доспелости до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име разлике између исплаћене и припадајуће накнаде трошкова за службена путовања у земљи у периоду до 23.12.2008. године до 30.12.2011. године укупно 47.329,46 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе ближе одређене у овом ставу изреке, од доспелости до исплате. Ставом трећим изреке констатовано је да се сматра да је повучена тужба тужиоца према туженом у делу тужбеног захтева којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да тужиоцу по основу исплаћене зараде и трошкова накнаде за службена путовања по основу тога уплати доприносе Републичком фонду ПИО сходно члану 202. став 2. ЗПП. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 403.600,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1544/17 од 07.02.2018. године, ставом првим изреке одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке и у делу става другог изреке, од алинеје треће закључно са алинејом двадесет осмом којима је обавезан тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће накнаде трошкова за службена путовања у земљи у периоду од фебруара 2009. године закључно са мајем 2011. године исплати укупно 33.408,46 динара, а у појединачним месечним износима и са законском затезном каматом ближе одређене овим делом изреке. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у делу става другог изреке од алинеје прве закључно са алинејом другом и од алинеје двадесет девете закључно са алинејом тридесет четвртом, којима је обавезан тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће накнаде трошкова за службена путовања у земљи за период ближе наведен у овом ставу изреке исплати укупно 13.921,00 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе и у ставу четвртом изреке, те је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће накнаде трошкова за службена путовања у земљи за месеце: децембар 2008. године, јануар 2009. године, јун, јул, август, септембар, новембар и децембар 2011. године исплати укупно 13.921,00 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе ближе наведене у овом ставу изреке и обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка од 329.900,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Р4 301/18 од 31.01.2019. године уступљено је Врховном касационом суду на стварну надлежност и одлучивање о посебној ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1544/17 од 07.02.2018. године.

Тужба у овој правној ствари поднета је 23.12.2011. године, али је првостепена и одлука којом је одлучено о тужбеном захтеву укинута решењем Апелационог суда Гж1 3742/14 од 07.07.2015. године, па се у конкретном случају примењују одредбе Закона о парничном поступку који је објављен у „Службеном гласнику РС“ бр.72/11 и 55/14, на основу члана 506. став 2. истог Закона.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата накнаде трошкова за време проведено на службеном путу у земљи и иностранству. О овом праву тужиоца и о висини тражене накнаде, судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, због чега у конкретном случају не постоји потреба за

разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Приликом одлучивања, Врховни касациони суд је имао у виду и решење Апелационог суда у Крагујевцу које је приложено уз ревизију, али налази да је оно без утицаја на другачију одлуку о испуњености услова из члана 404. ЗПП, с обзиром да се њиме правноснажно не окончава поступак, већ се ради о решењу којим је укинута првостепена одлука, што не упућује на закључак да је у приложеној одлуци изражено коначно прихваћено правно становиште које је супротно побијаној одлуци.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде трошкова за време проведено на службеном путу у земљи и иностранству поднета је 23.12.2011. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 4.563,24 евра у динарској противвредност према средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, као и 33.408,46 динара, што представља износ испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија туженог недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић